

res til Betingelse for, at en Embedsmand virkelig kunne blive pensionsberettiget — jeg mener berettiget til en vis fast Pension; thi min Mening er ikke, at han ikke skulde være berettiget til Pension (jeg troer nemlig, at han efter Grundloven er det), at der maatte fastsættes et vist Antal Aar for, at han kunde gjøre Fordring paa saa og saa stor Pension. Jeg har foreslaaet 25 Aar, men paa dette Punkt vil jeg slet ikke staae saa fast, da det er klart, at alle saadanne Talangivelsesker kunne være vilkaarlige. Dernæst afviger jeg ogsaa i det Stykke fra Udvalget, at det Hensyn, som bør tages til Trang og Værdighed og andre Omstændigheder, ikke alene bør tages af Regjeringen, men af den hele lovgivende Magt. Den ærede Ordfører har igaar for at beskjæmpe dette Forslag sagt, at naar man saaledes overlod Pensioneringen til den lovgivende Magt, Rigsdagen i Forbindelse med Regjeringen, saa vilde man udsætte Embedsstanden for en stor Vilkaarlighed. Nu er det vist, at, naar to Embedsmænd have tjent begge i 20 Aar, og den Eine afgang med en betydelig Formue og uden at have rygtet sin Embedsgjerning anderledes, end at han beholdt det Vidnesbyrd, at han Intet havde gjort, men dog ikke bidraget meget til Statens Gavn, og den Anden derimod havde været særdeles nidkær i Tjenesten og var fattig, saa ville saadanne to Embedsmænd efter mit Forslag rigtig nok ikke kunne gjøre forud en Beregning over, hvor meget de ville faae, men jeg antager, at den Sidste vilde faae det Tjir-dobbelte mod den Første, og, dersom man vilde kalde det en Vilkaarlighed, saa troer jeg, det er et Slags Vilkaarlighed, som man maa ønske vilde indtræde. Jeg kan iøvrigt ikke ret forstaae, at man vil sige, at Embedsstanden bliver overladt til Vilkaarlighed, fordi den hele lovgivende Magt skal afgjøre Pensioneringen; hidtil har det været den Souveraine Konge, som udelukkende har bestemt hvad Pension Embedsstanden skal have, og jeg troer, at den har sølt sig ret vel paa denne Maade; men, naar man nu vilde paaastaae, at Vilkaarligheden vil komme til at herske, fordi det er den lovgivende Magt, som afgjør Pensioneringen, saa synes mig virkelig, at man ogsaa kunde slutte, at Vilkaarligheden vilde komme

til at herske ligesaa fuldt i andre Punkter, og at man paa den Maade maatte komme til det Resultat, som man ikke kan ønske, at vor hele nærværende Forsamling var mere vilkaarlig end den forbigangne. Den ærede Ordfører har ogsaa sagt, at Rigsdagen ikke vil være bunden, men at den kunde give Lidet og Meget, som den selv vilde, og at den ene Rigsdag ikke vilde følge de samme Regler, som den foregaaende. Det er vistnok aldeles rigtig, men det, mener jeg, er et Gode, at Rigsdagen kan tage Hensyn til saadanne Omstændigheder, som bør komme i Betragtning, og jeg antager saaledes, at den nærværende Rigsdag under Landets nærværende Forhold vistnok i Almindelighed vil blive mere knap end den Rigsdag, som vil følge efter denne, hvor Forholdene maaskee ville være langt gunstigere. Sagen er nemlig den, at Rigsdagen kan tage Hensyn ikke blot til Embedsmændenes Trang og Værdighed, men den kan tage Hensyn til det, som der først bør tages Hensyn til, nemlig Statens Kræfter. Den ærede Ordfører gjorde ogsaa igaar opmærksom paa, at Rigsdagen meget let kunde lade sig paavirke af ydre Hensyn. Nu er jeg fuldkommen enig med den ærede Sde Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Lunde), i hvad han udtalte igaar, at Rigsdagen bestaaer af Mennesker ligesom andre, det er en uimodsigelig Sandhed, og deraf kan ogsaa sluttes, at Rigsdagens Medlemmer ere udsatte for al-menneskelig Skrøbelighed; men, naar man dog gaaer ud fra, at enkelte Medlemmer af Rigsdagen skulde tage mere Hensyn til Venstres og Slægtstabs Forhold, end til hvad Pligt og Ret er, saa er det mere end jeg for mit Bedkommende kan overtale mig til at troe om nogle af Rigsdagens Medlemmer enten i denne Forsamling eller nogen anden, og dersom det virkelig skulde finde Sted, saa kan jeg ikke indsee at et saadant Medlem skulde kunne have en saadan Indflydelse paa den hele Rigsdag, at han kunde faae den til at rette sig efter hans Ønsker; han maatte da idetmindste være mere indflydelsesrig end de meest ansæete og indflydelsesrige Medlemmer af nærværende Forsamling er, og det skulde være mærkeligt om en saadan afgjort Indflydelse netop skulde falde i saadanne Medlemmers Lod, som virkelig ikke